

РЕШЕНИЕ

№ 1125

гр. Пазарджик, 15.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Димитър Чардаков

при участието на секретаря Десислава Буюклиева
като разгледа докладваното от Димитър Чардаков Гражданско дело № 20215220101208 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са кумулативно съединени иски по чл.71, ал.1, т.1 и т.2 ЗЗДискр.

Ищецът Н. Н. А.. с ЕГН *****, адрес: Затвора - гр.Пазарджик, твърди, че в периода 14.04.2014г. – 18.09.2020г. е бил подложен на дискриминация от администрацията на Затвора - гр.Пазарджик, където изтърпява наказание „доживотен затвор“. Поддържа, че в този затвор е третиран по-неблагоприятно отколкото лишените от свобода в затворите в градовете София и Ловеч, тъй като при всяко влизане или излизане е подложен на личен обиск и проверка на багажа, при който се съставя опис на личните му вещи. Поддържа, че изготвянето на списъка значително удължава времетраенето на обиска, което се отразява неблагоприятно на психиката му. Твърди, че другите два затвора извършват само личен обиск, но не съставят опис на вещите.

Освен това ищецът твърди, че в Затвора - гр.Пазарджик липсва обособено помещение за бръснарница, каквото има в затворите в гр.София и гр.Ловеч. Лишените от свобода били подстригвани в килиите и те се замърсявали с косми. Молбите му до началника на затвора за обособяване на помещение за

бръснарница и за отпадането на описа при личен обиск били отхвърлени. Ищецът поддържа, че тези действия на администрацията на затвора в гр.Пазарджик, която е подчинена на ответника ГД „ИН“ – София, представляват проява на дискриминационно отношение към него, основано на личното му положение. Иска от съда да установи нарушението и да осъди ответника да го преустанови, както и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения.

Ответникът ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.София, бул. „Ген. Н. Столетов“ №21 не оспорва твърденията на ищеца, че при всяко влизане или излизане от Затвора в гр.Пазарджик на лишението от свобода се извършва личен обиск по чл.92 ЗИНЗС, при който по нареждане на началника на затвора се съставя и опис на техните вещи. Не оспорва и твърденията, че в Затвора - гр.Пазарджик няма обособено помещение за подстригване, а лишениите от свобода се подстригват от затворнически бръснар в техните килии по утвърден график. Оспорва исквете при твърдение, че не се касае до неравноправно третиране на ищеца, а до спазване на съобразени със закона вътрешните правила, приложими към всички лица в мястото, където ищецът изтърпява наказанието.

Относно допустимостта на исквете по чл.71, ал.1, т.1 и 2 ЗЗДискр. за защита от дискриминация, основана на лично положение и осъществена посредством необособяването на помещение за подстригване на лишениите от свобода в Затвора – гр.Пазарджик, съдът съобрази факта, че този спор между страните е разрешен с влязло в сила решение по гр.д. №1058/2018г. на РС – Пазарджик. С решението съдът е отхвърлил исквете на Н. Н. А.. против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, гр.София за установяване, че ответникът е извършил нарушение на чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр. поради неравното третиране по лично положение на ищеца, изразяващо се в липса на обособено помещение за подстригване, и за осъждане на ответника да преустанови нарушението и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения. Първоинстанционното решение е потвърдено от въззивния съд с решение по в.гр.д. №577/2018г. по описа на ОС – Пазарджик. Следователно по повдигнатия от ищеца правен спор е формирана сила на пресъдено нещо, която представлява процесуална пречка за неговото пререшаване – чл.299, ал.1 ГПК. Съгласно чл.299, ал.2 ГПК, съдът следва служебно да прекрати

повторно образуваното дело. Ето защо исковата молба в тази част следва да се остави без разглеждане, а производството следва да се прекрати частично.

На разглеждане подлежат исковете по чл.71, ал.1 и ал.2 ЗЗДискр. относно спора между страните за неравно третиране на ищеца от ответника, основано на неговото лично положение и осъществено чрез описване на вещите му по време на всеки личен обиск при влизането и излизането от територията на затвора.

За основателността на тези искове ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване, че е бил третиран от администрацията на Затвора - гр.Пазарджик по-неблагоприятно в сравнение с други лица, с които се намира в едно и също или в сходно положение, при организацията и прилагането на пропускателния режим в затвора, както и че това неравностойно третиране е основано на някои от признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр.

Не е спорно, че от 14.04.2014г. ищецът изтърпява наказание „доживотен затвор“ в Затвора – гр.Пазарджик. Не е спорно и че при всяко напускане или влизане на територията на този затвор лишените от свобода са подложени на личен обиск, съгласно чл.92 ЗИНЗС, а по разпореждане на началника на затвора се съставя и опис на личните вещи на обискираните. Тези обстоятелства се установяват и от представените от ищеца в 49 бр. протоколи за претърсване, обиск и опис на лични дрехи, битови предмети и вещи на лицето, както и от показанията на разпитания свидетел Г. Ф. Ф. – служител в Затвора – гр.Пазарджик. От показанията на свидетеля се установява още, че описите при обиск са два вида – единият е подробен и се прави при първоначално постъпване в затвора, а вторият е общ, в който вещите се описват само по родови признаци и се прави при всяко излизане или влизане. Вторият вид опис е по-кратък и изготвянето му отнема 2-3 минути. Този режим се прилага за всички лишени от свобода на територията на затвора – гр.Пазарджик по разпореждане на неговия началник. Видно от приетите като доказателства уведомителни писма от началниците на затворите в гр.София и гр.Ловеч, там подобна практика не е въведена.

При това положение се поставя въпросът дали е налице дискриминация на основата на лично положение по отношение на лицата, които са лишени от свобода, в зависимост от това, в кое затворническо заведение изтърпяват

наказанието си?

В съдебната практика трайно е установено разбирането, че по-неблагоприятното третиране на лишени от свобода, в зависимост от това в кое затворническо заведение изтърпяват наказанието си, не е сред предвидените в чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. или друг закон признаци, поради което не представлява дискриминация по признак лично или обществено положение. Такава дискриминация е възможна само при неравно третиране на лица, които се намират в едно и също или в сходно положение. Всеки затвор осигурява различни условия за живот на осъдените, които разлики са обективно обусловени от редица обстоятелства, водещи до различни битови и организационни условия. Ето защо, не може да се приеме, че изтърпяващите наказание в даден затвор лица се намират при „сравними сходни обстоятелства“ с изтърпяващите наказание в друг затвор. Следователно, в подобни „сравними сходни обстоятелства“ ищецът се намира единствено с лицата, изтърпяващи същото наказание в същия затвор и само сравнението с тях е от значение за преценката дали е налице спрямо него дискриминация по чл.4, ал.2 ЗЗДискр. / Решение № 101 от 2.08.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1871/2020 г., IV г. о.; Решение № 244 от 14.08.2012 г. на ВКС по гр. д. № 777/2011 г., IV г. о./.

В конкретния случай описаното в исковата молба нарушение, изразяващо се в съставянето на опис на личните вещи на ищеца при всеки негов личен обиск по чл.92 ЗИНЗС, каквато практика твърди, че не съществува при конвоирането му до други затвори в страната, не представлява дискриминация по признака лично положение. Ищецът е посочил, че по-неблагоприятното третиране е следствие от акт на началника на затвора в гр.Пазарджик, уреждащ реда за изпращане на лишени от свобода по делегация до други затвори или за явяване по дела в съда, като това твърдение само по себе си изключва по обективни причини сходността в положението на лишените от свобода, намиращи се в този затвор, и лишените от свобода, изтърпяващи наказанието си в други затвори. Това е така, тъй като началникът на затвора в гр.Пазарджик не може да влияе върху личното положение на лишените от свобода извън затвора в гр.Пазарджик и следователно тези лица не са в сравними сходни обстоятелства спрямо ищеца по отношение управлението на затвора в гр.Пазарджик. Наличието на

„сравними сходни обстоятелства“ следва да се преценява спрямо конкретното лично положение на ищеца, т. е. лицата, с които той се сравнява, следва да бъдат в идентично положение. В подобно идентично или сходно положение с ищеца по отношение на личното си положение, определено от актовете на управление на затвора в гр.Пазарджик са само лицата, намиращи се под юрисдикцията на началника на този затвор, но не и лицата, които изтърпяват наказание в друг затвор в страната/вж. Решение № 101 от 2.08.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1871/2020 г., IV г. о./.

По делото е установено, че такава разлика в третирането спрямо лишените от свобода в затвора в гр.Пазарджик по отношение на утвърдения от началника на затвора ред за съставяне на описа по време на личен обиск при конвой, не е налице. Идентичността в условията на третиране на тези лица изключва както пряката, така и непряката дискриминация спрямо ищеца по смисъла на ЗЗДискр. Ето защо предявените иски за защита от дискриминация следва да се отхвърлят.

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.3 ГПК ищецът следва да заплати на ответника направените от него съдебни разноси, каквото искане е отправено с писмения отговор на исковата молба. В случая ответникът е представляван от юрисконсулт и има право на възнаграждение по чл.78, ал.8 ГПК, което съдът с оглед на правната и фактическата сложност на делото определя в минималния размер от 80 лв., съгласно чл.23, т.4 НЗПП. Възнаграждението на назначения от съда повереник на ищеца следва да се изплати от НБПП по реда на чл.37 и сл. ЗПП.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковите по чл.71, ал.1, т.1 и т.2 ЗЗДискр, предявени от ищеца Н. Н. А., ЕГН *****, изтърпяващ наказание „доживотен затвор“ в Затвора - гр.Пазарджик, против ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.София, бул. „Ген. Н. Столетов“ №21, за установяване, че в периода 14.04.2014г. – 18.09.2020г. администрацията на затвора в гр.Пазарджик, която е подчинена на ответника, е нарушила правото на ищеца на равенство в третирането в сравнение с лишените от свобода в затворите в гр.София и гр.Ловеч, тъй като е съставяла опис на личните му вещи при всеки негов личен обиск по чл.92

ЗИНЗС, което нарушение е основано на признака лично положение на ищеца, и за осъждане на ответника да преустанови нарушението и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ на основание чл.299, ал.1 и ал.2 ГПК исковата молба на ищеца Н. Н. А., ЕГН *****, изтърпяващ наказание „доживотен затвор“ в Затвора - гр.Пазарджик, против ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.София, бул. „Ген. Н. Столетов“ №21, с която на основание чл.71, ал.1, т.1 и т.2 ЗЗДискр иска от съда да установи, че в периода 14.04.2014г. – 18.09.2020г. администрацията на затвора в гр.Пазарджик, която е подчинена на ответника, е нарушила правото на ищеца на равенство в третирането в сравнение с лишените от свобода в затворите в гр.София и гр.Ловеч, тъй като не е обособила в затвора помещение за подстригване на лишените от свобода, което нарушение е основано на признака лично положение на ищеца, както и да осъди ответника да преустанови нарушението и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения, като ПРЕКРАТЯВА производството в тази част.

Да се приложи по делото заверен препис от решението по гр.д. №1058/2018г. на РС – Пазарджик с отбелязване на датата на влизане в сила.

ОСЪЖДА ищеца Н. Н. А. с ЕГН ***** да заплати на ответника ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.София сумата от 80 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Пазарджик в 2-седмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____